

ZPRAVODAJ SK KESL RYU

SK KESL RYU SHOTOKAN & SAISHO KI DO - www.sk-kesl-ryu.cz - tel.: 777940769 -

E-mail: sk-kesl-ryu@seznam.cz, kesl.karel@cabk.cz

ČEST, PŘÁTELSTVÍ, LOAJALITA

2/2015

Březen-duben

Uvnitř tohoto vydání:

Dobytí Malty úspěšně...	2
Čekání na novou generaci...	2
Díky těm, kteří nás doma drží nad vodou...	3
Proč je to v jiných sportech bez problémů...	3
Galerie opravdových karatistů...	3
Moje cesta bojovým uměním...	4

Nejdůležitější body:

- **Věnujte zvláštní pozornost termínu přihlášek na letní camp 2015!!!**
- **Oddílové příspěvky by měli být uhrazeny vždy do 15 měsíce tj. leden, duben a září.**
Kdo nemá zaplacen, neměl by správně trénovat. Dodnes má zaplacen cca 10% karatek. Dost děs!!!

ZIMNÍ CAMP OPĚT VYDAŘENOU AKCÍ

Pravdou je, že časy, když nás na zimní camp jezdilo minimálně 50 jsou ty tam, avšak někdy méně je více a skutečnost, že mnozí karatekové naprosto nechápou smysl campů a podceňují ve své cestě k dokonalosti důležitost těchto akcí ve všech sportech, je odrazem dnešní doby a bez pomoci rodičů se víc dělat nedá. Pension U skály v Kytlicích nás přivítal nadstandardním ubytováním s vlastním sociálním zařízením na všech pokojích, příjemným personálem a naprosto luxusní stravou. Díky oblasti Lužických hor, nebyl ani o horský vzduch nouze a slunné počasí i s dostatkem sněhu dávalo možnost realizo-

monie těla a jeho koordinačních pohybů včetně dýchání a koncentrace a závěr patřil protažení. Zatím co na dopoledním tréninku borci s vyšším STV drtili katy, jmenovitě Bassai dai, Sochin, Nijushiho, Enpi, Jitte, Hangeitsu a Gojushiho sho a bunkai k těmto katám, ti nižší STV, většinou „pinguini“ se pod vedením Hanky jednak připravovali kihonem na zkoušky a jednak cvičili kata, ti cílevědomější zvládli nové kata Heian Nidan, Sandan i Jondan. Pak následoval chutný oběd, trochu klidu, kteří ti starší využívali většinou k práci na noteboocích a odpoledne se střídala výuka kumite se sebeobranou a lehkými běhy po okolí či

posilováním. Vyšší STV si připomínali důležitost postupu pro optimální sportovní kumite ve smyslu řízeného kumite a sice kihon ipon kumite, yokusoku kumite, okuri ku-

všichni přežili povídání o tradici a systému technik karate DO, o kata v jiném směru ve smyslu Zenu, o kumite v jiném pohledu než sportovním, životosprávě, pravidel kata i kumite atd. Ani výuka nových kat každý večer nezničila přítomné a tak sledovali zajímavá videa jako „Hvězdy bojových umění, nácvik kata H. Kanazawy a jeho žáků, kumite v podání fenoménů minulých let Pinny, Biamontiho, Benetella a i dnešních v podání Aghayeva, knokauty MMA a pokud to nestačilo i filmeček se vešel. Ale tvrdí karatisté mají výdrž nezdolnou a tak i tmelení kolektivu těch starších bylo nejen perfektní, ale někdy i delší než se předpokládalo, ale na rozcvičce byli všichni fit. Z těch vyšších STV byli všichni výborní a tak nemělo logiku vyhlašování nejlepších, ale u těch nižších STV bylo na místě vyhlásit ty s nejdynamičtějším posunem vpřed. Těmi se stali Jan Slezák, Jáchym Jetel, Ondra Čermák a zvláštní cenu trenéra dostala ještě Barborka Šťastná. A tak proběhl opět jeden hezký zimní camp, který si, pevně věřím, všichni účastníci určitě užili, odnesli si dostatek nových i starých vědomostí o karate a svoji přítomností i oslavili 35 let v karate svého náčelníka. Díky všem, kteří zachovávají tradice SK a uvědomují si nezbytnost absolvování campu pro optimální tvoření mezilidských vztahů v našem klubu.

vat tréninky většinou venku. Zahajovací 8.km běh sice některé mladší zpočátku trochu vyděsil, ale nakonec všichni zvládli, tedy někdy díky „tahači“ Hance. Raní rozcvičky v teple penzionu a při relaxačních melodiích byly zaměřeny jednak na pochopení technik karate z hlediska precizního provedení, správného dýchání a koncentrace na fiktivního soupeře, dále základním prvkům tai chi pro pochopení har-

mite, happo kumite a jiyu kumite, zatím co nižší STV nacvičovali gohon kumite a seznamovali se základy kihon ipon kumite. Sebeobrana v místních lesích všechny bavila a ani moc nevadilo, že jsme při ní nachodili takřka 10.km. Pak již tradiční přednášky většinou rozdělené na teorii před večerí a videem po večerí a nácviku nových kat. Přednášky kvůli všeobecné unodnanosti byly vedeny dynamicky a

DOBYTÍ MALTY SE LVÍČKEM NA PRSOU VÍCE JAK ÚSPĚŠNÉ..

Dlouho připravovaný výjezd na evropský pohár WUKF na Maltě se konečně přiblížil a tak hrstka statečných L.Papíková, K.Neufingerová H. Vašíčková, V. Jelínková, K. Marečková, M.Sláma a částečně nemocný náčelník SK nasedli do letounu a díky perfektně naplánovanému přesunu prezidenta ČABK Lucky jsme se bez potíží dostali až na Maltu. Počasí sice větrné, trochu i pršelo, ale svítlo i sluníčko, tak že proti Praze, jak jsme dostávali informace, „panské choutky“. Před samotnou soutěží bylo dost času navštívit hlavní město ostrova Valettu, pro jezdit nespočet kilometrů s šilénými, ale perfektními maltskými autobusy, zkrátka projet ostrov, kde na dějiny malteských rytířů, pevnosti a speciální domy s vikýři jsme naráželi na každém kroku. Turnaj samotný byl velkolepý, ale zdálo se, že pro více než 800 závodníků se jednalo v první řadě o efekt, než o to si zazávodit, což potvrzoval systém soutěže kata, kde se jela pouze jedna kata, a

bylo v kategorii. Jinak vše ostatní perfektně připraveno a poháry pro všechny medailisty bylo rozhodně motivační. V pátek 27.3. to vypuklo i komplet pro naši výpravu. Zahajovali holky a trochu zde

movi, který vybojoval opět výborné třetí místo. Pak už šel na řadu nejstarší účastník zájezdu, smrkající a podporován ibalginem. I zde se nakonec zadařilo a pohár za stříbro byl na světě. Spokojen

dobrá věc se podařila a naše reprezentantky super třetí místo. Výborná akce se super lidmi a navíc i s úspěchy. Karate není pouze o sportování, nepřináší finanční zisky, ani jiné materiální výhody, karate se musí žít. Spojení soutěžení s poznáváním nových krajů a zemí je mimo jiné to co přináší dlouhodobou motivaci ke cvičení a věřím že všechny zúčastněné Malta nabila dostatečně do další práce v cestě karate DÓ. Návštěva dalšího ostrova Gozo, dopoledne s „Bacardi“ zmrzlina takřka stejně dobrá jako v Itálii a další akce jen dovršily skvělý pocit z tohoto výjezdu a ani chvilková „maxim turbulenc“ včetně veselého přistávání za dobrého větru nemohlo celkový dojem zhoršit. A tak nezbyvá než doufat, že na příští akci nás bude více, i když stále platí, že lepší kvalita než kvantita.... Na závěr snad opět úvaha pro mnohé, kteří si o vlastní velikosti a skvělé karatistické budoucnosti mezi nejlepšími sní svůj malý sen. Zapomínají že „život sportovce“ je krátký, neuvědomují si, že medaile zaplňují šuplíky, na poháry časem sedá prach, ale zážitky a jimi rozšíření vlastního pohledu na svět, rozšíření si vědomostí osobní účastí a zážitím, je tou pravou odměnou za investici v podobě tréninků a času v doju.

doplatila na již zmíněný speciální systém soutěže Hanka, která nastupovala mezi prvními a dohromady jich tam bylo hodně přes dvacet. Ale jak Hanka, Verča, tak Klárka podaly hodně dobré výkony, Hance sice o desetinku pohár unikl, ale Verča super výkon a pro naši mini výpravu vybojovala krásné třetí místo. Na dalším zápasišti se rozjela kategorie masters, a zde zase Kačka doplatila na speciální kategorii tj. smíšenou s muži. I tak zabodovala velmi dobře, porazila dokonce minimálně několik chlapů a v ženách by skončila na druhém místě. Ale ani v této kategorii nám medaile neunikla a to díky Martinovi Slá-

nost naší výpravy mohl ještě zlepšit tým Hanka, Verča a Klárka. Ale opět komplikace ve smyslu spojení týmu mužů, žen i smíšených dohromady. Naše slečny jely dobře, ale nastupovaly jako první a to je vždycky, zvláště v takto vedené soutěži problém. A tak dokonce hodně velké nervy při počítání známek soupeřů. Ale

nezáleželo na tom, kolik borců

ČEKÁNÍ NA NOVOU GENERACI, ANEB PROČ SI NEPOTRПÍM NA HVĚZDY..

Někdo tvrdí že dělá karate 20 let, někdo 40, ale 99% z nich si dala několik let oddech a nebo, a těch jsou stovky, karate už dávno aktivně nedělá. Znáš možná dva, nebo tři, kteří dodneška cvičí z doby kdy já začínal. Já letos slavím 35 let v karate nepřetržitě, karate je můj život, moje cesta, kterou jsem neopustil ani na chvíli a v níž jsem poznal takřka tři tisícovky lidí. Zažil jsem „hvězdy“ deroucí se na vrchol přes mrtvoly, zažil jsem rodiče kritizující, tribunové odborníky i rodiče s pocitem ukřivčenosti ze všech stran, zažil jsem protesty hysterických koučů věděním nezkažených, špinu házenou v tisku a později na veřej-

ných sítích. Vedl jsem i několik let reprezentaci, zažil jsem mnoho protestných reakcí kvůli nominaci, dá se říci, že jsem v karate zažil prakticky vše. Byli i mí žáci, kteří zjistili že již umí vše, nebo že jiný trenér je vytrénuje lépe, zažil jsem i dost podrazů, ať na sebe či náš klub. Dnes až na pár mladších výjimek nikdo z nich karate nedělá, nepochopil cestu DÓ, nestačil pochopit ani část a skončili. Karate je bojové umění a sport z něj udělalo západní myšlení. Avšak jako sport je určitým hybridem. To co musí atlet, hokejista, krasobruslař a další opravdový sportovec vtěsnat do jedné tréninkové jednot-

ky, má běžný karatista na týden. Světové výjimky kata i kumite se možná k těmto borcům můžou přiblížit. Že nesmysl? Rozdejte si to v čemkoliv s průměrným cyklistou atletem, zápasníkem, či silovým trojbojařem, kterým se třeba o MČR jen zdá. Karate je bojové umění, které se snažíme pochopit celý život. Abychom alespoň něco pochopili, je třeba pokora, skromnost, loajalita, vytrvalost. Hvězdami v karate jsou pouze ti, kteří nic nepochopili a i v životě budou mít problém běžné populace. Nemám rád hvězdy, protože jak se rychle rozsvítí, stejně rychle uhasínají. Zažil jsem jich nespočet. Kdysi Jack London

řekl: „Zapomeň sám na sebe, a svět na tebe“. To je podstata karate jako bojového umění. Být lepším. Moje tréninky se nezabývají jedinci se zaměřením na dokola opakované kata pro cvičební opíčky. Snažím se trénovat karate jako bojové umění. A kdo pochopí, bude i nejlepší bez individuálních tréninků. Stane se prostě lepším. Naučte se milovat karate, bez kterého nemůžete být. Využijte každou volnou chvíli v osobní cestě být nejlepší. Být nejlepší sám před sebou. Snažte se chápat odkaz starých mistrů a nesnažte se být hvězdami. V cestě karate hvězdy nejsou. Jsou jen dobří a špatní karatisté.

DÍKY TĚM, KTERÍ NÁŠ SK DRŽÍ NA DOMÁCÍ PŮDĚ NAD VODOU

Jakékoliv povídání o tom, jak je důležité reprezentovat náš SK všude kde se dá, snažit se navázat na slávu minulých let a mít v sobě alespoň částečnou hrdost na klubovou příslušnost je nejspíš zbytečné. Buď to v sobě máme a nebo nemáme, a katastrofický scénář hlavně v povahových rysech pseudo sportovců velkých měst, je všeobecně známý. Na memoriálu M. Šianského, významné postavy karate dřívějších let a tím i uctění jeho památky se zúčastnili této již po

několik let pěkné a slušně obsazené soutěže s více jak 250 závodníků z našeho klubu pouze dva! Jáchym Hořák sice tentokrát v kata na medaili nedosáhl, ale vynahradil si to v kumite, kde po delší době zabojoval celkem slušně a vybojoval zlato. Jako druhá byla Elvíra Djemileva, která demonstrovala lehký pokrok a ten stačil na bronzovou medaili jak v kata, tak v kumite. Daleko důležitější však byl fakt, že díky těmto borcům SK Kesi ryu „žije“ i na domácích soutěžích, které, ať

si to přiznáváme nebo ne, dělají naše české karate. O důležitosti reprezentace našeho klubu už bylo řečeno vše. A tak díky těmto osamoceným reprezentantům, kteří se snažili, aby se neříkalo: „Jo když ještě borci SK Kesi ryu byli na většině soutěží tím hlavním a mnohdy nejúspěš-

nějším klubem“. Závěrem ještě opět poznámka. Soutěžením zvyšujeme svoje sebevědomí a psychiku nejen pro případnou sebeobranu, ale pro seberealizaci na všech postech životní cesty. Karate bez soutěžení je určitá forma tělocviku se zbytečnými požadavky na koordinaci a soustředění. Pokud děti nechtějí soutěžit, musí nastoupit se svou autoritou rodiče, protože jen oni vědí co je důležité a potřebné. Děti zatím neví co je pro ně optimální...

SOUSTŘEDĚNÍ, CAMPY A PROČ TO JE V JINÝCH SPORTECH BEZ PROBLÉMŮ

Jak již bylo psáno v jiném článku tohoto zpravodaje, sportovní karate v podání made in czech je v drtivé většině „pseudo“ sport, ale není to pouze tím, že sponzoři k našemu oblíbenému bojovému umění cestu nenacházejí a karate jako profesionální sport je u nás pouhou fikcí i když filozofii a celkovou výchovou mnohokrát převyšují ostatní sporty. Dále z hlediska materiální motivace patří možnost být medailistou k těm nejméně náročným a nákladům na sportovce k těm nejlacinějším. V čem je tedy problém? Že žádný karatista nevydělává velké peníze doma nebo v zahraničí? Ale zeptali jste se někdy tisíců těch opravdových sportovců fotbalu, tenisu, hokeje apod. kteří investovali do sportu statisíce a nedostali se ani na MČR? Jak je možné že sportují dále, že investují finanční prostředky do sportu raději než do nového mobilu, nebo nové hry na PC? Praha všeobe-

cně vévodí úbytku sportovců a důvodem je většinou vyšší životní úroveň a tím i horší výchova dětí a dorostu, kteří díky rodičům mají vyšlapanou cestičku, zajištěn servis a hlavně minimální nároky na ně ve smyslu vděku za výchovu, obětování se a náklady na jejich cestě seberealizace. Dalším faktorem je virtuální svět her na PC, kdy se dnešní mládež předhání v demonstraci vlastní výjimečnosti a dosažených výsledků úspěšnosti rychlejšími ovládnutí myši. Tím běžné vlastnosti u těch lepších lidí jako odvaha, statečnost, vděk, skromnost, loajalita, smysl pro kolektiv se mění v povahový rys ve smyslu já nemusím, já potřebuji, já chci, já teď nemám náladu, zkrátka já, já, já. Ve sportu nám pak nezbyvá, než závistivě sledovat, co jsme kdysi také zažili, kolektiv, radost z výsledků kamaráda z klubu, vzájemnou důvěru, loajalitu apod. Soustředění a campy jsou nejen set-

kání lidí kteří mají společné hobby a kde za 14 dní udělají se svou fyzickou kondici a v případě karate technikou, katami a kumite velký krok vpřed, ale především je vytrhne od zevlování na TV „pařeň“ na PC, vytrhne je od rodičovského servisu a alespoň na chvíli od návyků ve smyslu své osoby jako středu vesmíru. Kolektiv jim dává možnost seberealizace, disciplíny, pevně stanoveného řádu a nabírání moudrostí dálného východu, včetně vlastností, které dnes společnost tak výrazně postrádá. Mladý člověk toto neví, nezná cestu ke své dokonalosti stejně tak, jak jsem ji neznali my a díky rodičům a prarodičům jsme tuto cestu, někdy i proti své vůli nacházeli. A možná, že zde jsem u jádra věci. Rady ve smyslu dejte dětem možnost se svobodně rozhodovat pochází z fikce západního světa, kde se děti občas svobodně rozhodnou zastřelit rodiče, protože jim nekoupili motor-

ku. Často se divíme, proč zrovna ten náš se svobodně rozhodl užít alkohol či zkusit drogu. Často jako dospělí neznáme lék na to nejlepší rozhodnutí, ale přesto dáváme dětem možnost, aby při absolutní neznalosti života něco rozhodovali. Soustředění a campy i v ostatních sportech jsou základem udržení sportovního kolektivu. Rozhodnutí, zdali se váš syn či dcera zúčastní je pouze na vás. A peníze? Karate je sport, je to cesta, není to letní tábor, není to kroužek kreslení, či odkladiště dětí na 14 dní. Je to čas strávený nejen tréninky, ale i soutěžení, přednáškami a službou trenérů 24 hodin. Trenéři a zdravotníci mají za tuto práci výhodu v tom, že mají camp zdarma. Toť vše! Správné trénování je stejně důležité jako správná výchova. A campy jsou jedním z nezbytných prostředků pro správnou cestu tohoto poslání.

GALERIE KARATISTŮ NAŠEHO SK, KTERÍ JSOU „RODINNÝM STŘÍBREM“

Je sice psáno, že člověk by měl citem rozlišovat zrna od plev, ale ne vždy to je tak jednoznačné a v karate zvlášť. Avšak je důležité pro život rozpoznat ty nejlepší z nás a mít z nich následně vzory, kteří jsou nejen vynikajícími sportovci, ale morálkou a loajalitou jsou „opravdovými“ karatisty. Není jich mnoho a proto jsou tím pravým zlatem nejen pro klub,

ale každého z nás. Sensei Jindra Pilmann patří mezi ně. Vzor opravdového bojovníka a všestranného karatisty je jen okraj jeho nevšedních vlastností. Ač jako karatistická jednička dostával nabídky z jiných klubů a to bohatších než náš SK, nikdy nevyměnil věrnost ke svému klubu za optimálnější materiální pod-

mínky. Možná že na své úspěšné cestě závodníka, ale i trenéra měl výhrady k vedení našeho SK, ale nikdy neporušil loajalitu a vždy navenek podporoval své trenéry. Jin-

dra nemůže od svého klubu za věrnost obdržet cenný dar, ale pokud ho to potěší, bude mít vždy vděk, úctu a respekt svého senseie a pokud bych byl někdy tážán, jaký je optimální vzor pro opravdového karateku, nezaváhám ani na vteřinu a odpovím: „Jindra Pilmann!“ Díky Jindro doufám, že ještě dlouho zůstaneš jedničkou našeho SK.

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

20 pokračování ze zpr. 1/2015 Rok 1992, jak jinak než začátek na zimním soustředění. Nápad ho tentokrát absolvovat na běžkách byl dobrý a to ani ne tak zlepšením fyzické kondice, jako nezapomenutelnými kreacemi karatistů, které vzbuzovaly nadšení u ostatních lyžníků, zvláště když náčelník, při výletu po okolí hledající na cestě zpět naše vyhráté útočiště, nasměroval výpravu na černou sjezdovku. Ještě dnes nechápu, že všichni přežili a sám vedoucí výpravy, po více jak napočítaných třiceti pádech, to někde v půli sjezdovky vzdal a došel dolů po svých. Zlatý hřeb nás čekal dole, kdy majitel vleku při dotazu kde je naše chata odvětil, že už je to jen kousek, vyjdeme černou sjezdovku nahoru a tam

to už je. Jedině vrozená autorita k trenérovi mi zachránila život. I přes takovéto zážitky, kterých si všichni užili dostatek, nakonec jako vždy, nadšení z celé akce. Na prostou novinkou bylo další zimní soustředění dětí, kterých se v klubu tolik rozmnožilo, že bylo třeba udělat i speciální pro ně. Díky Ivčce, Marušce, Vladovi nebo Mar kětce se vše zvládlo na jedničku a kdyby vzor mladého karatisty Franta Parger nerozvil omylem hlavu lahvi Robertovi, bylo to na podtrženou jedničku. Jak jde čas dále, nenechávám se deprimovat úbytkem dospělých, protože to je evidentní daň vypečené revoluce, ale mládež to vynahrazuje na všech frontách. Ivča je nominována do seniorské reprezentace a to je nejen důvod k velké oslavě, ale i její možnost konečně vycestovat na zahraniční soutěže. Flexibilita karatisty se ukázala hned na prvním výjezdu do Holandska. Zlomené prsty z kumite mi bránily vycestovat také, ale u autobusu kam jsem šel vyprovodit naši reprezentantku, trenér repre-

zentace povídá: „Jedeš také ne?“ Já na to že nemám pas a věci. A on povídá, že mám na to 30min. Tak že taxi, pro pas a na sbalení nebyl čas, kartáček na zuby a vzhůru do Holandska. ME klubů se našim borcům moc nevyvedl, ale já byl jako u vytržení, korzující mezi nejlepšími karatisty Evropy jsem měl pocit, že konečně za ty roky v karate se velká odměna se dostavila. Skvělá pohoda byla i s našimi nejlepšími kumitáky, tehdejšími veličinami českého karate, legrace byla, když v místě ubytování na jednom státku těm dlouhým koukali nohy z palandy a někteří spáčí, kteří nebyli včas na snídani se museli spokojit se suchým chlebem. Nic jiného nebylo, protože spořiví Holanďané asi neměli vůbec ponětí, že čeští karatisté jedí, jako kdyby to mělo být naposled v životě. Než jsem stačil vstřebat zážitky z Holandska, úžasný úspěch Ivy se dostavil v Dánsku na Genshi-kan CU PU. Nádherný pohár pro vítězku se prostě nečekal nikdo, ale byl tou největší ozdobou úspěšné české reprezentace. I když tato kronika je vedena čistě z pozice mého karate, nelze opomenout výjezd karatistického zrna poprvé k opravdovému moři do Řecka. V sestavě já, Iva, Andy, Jirka, Vlado, Dana a Sláva jsme asi nikdy nevěřili, že se dá jet karosou dva dny a jednu noc a i když jsme v tomto složení víceméně ovládli řidiče a celý autobus, vždy na zastávkách vypili většinu kávy, protože pak řidič došel plyn ve vařiči, stejně bychom nemuseli tuto cestu absolvovat ještě jednou, zvláště když jsme museli vytlačit vlastní silou autobus z trajektu, který se porouchal a trajekt potřeboval jet dál. Ale zážitky skvělé, jako vždy, když je super parta. Po návštěvě Atén, Olympie, Koryntského průplavu a krásného moře nám krásné vzpomínky nemohl pokazit ani řidič umělec, kterého nejspíš přemohl po cestě zpá-

tky mikro spánek, nalétl na svodidlo, ale zranění byli pouze ti, kteří pašovali kořalku domů a tak i Sláva přišel o Ouzo, které se rozbilo o hlavu jeho manželky. Nakonec jsme domů dorazili, ale busem do Řecka již nikdy více. Dobrý karatista však dlouho neodpočívá a plynně na krásnou dovolenou navazuje tradiční letní soustředění. Pomalu ale jistě zjišťuji, že samotná příprava je daleko horší a náročnější než pak celá akce. První Samopše však všechny nadchly,

i když pro optimální výcvik 35stupňů bylo přece jenom dost. Nejdřív ve zamítnuté koupání z bezpečnostních důvodů se však ukázalo jako motivační prvek, a tak i ve vedru zdolávali všichni borci pahorek, nácvik karate i posilování s plným nasazením a odměnou jim, včetně trenérů, bylo krátké dynamické smočení v Sázavě, kdy každé byt jen vteřinové potopení nejmladších bylo trestáno kliky a dřepy. Ani polední vedro však neodradilo ty starší od každodenního nohejbálku, a podle toho jak se dařilo trenérovi, vypadal i odpolední trénink, tak že se fandilo výrazně týmu náčelníka. Pozitiva neustávaly ani v letních měsících kdy vyšly tabulky nejlepších závodnic káta. A kdo že kraloval v juniorskách? Iva Keslová bezkonkurenčně před Sysovou, Smidtovou a dalšími, kterých bylo na špičce přes 20. Ale to nebylo všechno, Ivča královnou i v žebříčku seniorek a za sebou nechala tehdy hvězdná jména českého karate jako Buzkovou, Hodovou, Ligdovou, Pytlíkovou a další. A protože ve starších žákyních se Helča Vocelová dostala do první desítky, spokojenost sto procentní. Jako člen parlamentu ČSK mi byl nabídnut výjezd na MS do Granady. Nejen představa, že uvidím celou francouzskou riviéru, tedy hlavně Monako, Marseille včetně pěkného kusu Španělska, ale hlavně na vlastní oči vidět ty nejlepší z nejlepších z karatistick-

kého světa jsem považoval jako naprostý bonus v mé cestě karate. Jak je mým dobrým zvykem, těsně před výjezdem jsem chytil chřípku, tak že jsem zážitky s Monte Carla, Avignonu či Grenady pěkně prosmrkal. Ale zážitek neuvěřitelný, osobní setkání šampiony MS, úžasným Frenettem, který svou exhibicí nadchnul všechny v hale, úžasně spontánní španělští diváci, vynikající výkon našeho Gachulince, kterého jen trochu je dnostranní rozhodčí připravili o zlato ve finále se Španělem Hererou, a nakonec i výlet trajektem na africký kontinent do Alžíru byl opravdu zážitkem, na který se prostě nezapomíná. Tou pravou motivací v cestě DŮ nejsou jen závody a sledování vlastní technické i fyzické dokonalosti, je to i rozvíjení vlastní osobnosti novými zážitky, poznáváním nových krajů a lidí. A to se v tomto případě zdálo sto procentně. A tak za tímto

opět úžasným rokem byla tou nejlepší tečkou že můj první žák v podobě Ivy Keslové obdržel po náročných zkouškách mistrovský STV 1. Dan, a kralování Prahy v kata bylo opět záležitostí našeho oddílu a sice opět zásluhou jedničky Ivči a ještě bronzem Venduly Mošnové. Další rok plný zážitků a úspěchů za mnou, a po počáteční touze v karate být jednou alespoň dobrý, protože přece jenom začínat cokoliv v 25 letech, když mnozí již končí, není důvodem pro přehnaný optimismus, začínám si především užívat úspěchy svých žáků a i trénink těch nejmladších mě naplňuje daleko více, než případný osobní úspěch, i když ani cestu sebezdokonalování stále nezanedbávám.